

**ANDERS
DENKEN** SERIE

**Anders
denken
over**

geld

**De lessen van
de instant
miljonair**

*Een vertelling over motivatie, wijsheid
zelfvertrouwen, inspiratie en
innerlijke en materiële rijkdom*

Mark Fisher

De **Anders denken serie** is een reeks van boeken waarbij de lezer wordt uitgedaagd anders te denken over het onderwerp, beschreven in het desbetreffende boek.

Denken en **anders denken** begint in het brein, het meest geniale instrument dat een mens gegeven is. Daar we de lezer er graag aan willen herinneren dat eenieder van ons zo'n geniaal instrument in zijn hoofd heeft dachten we er goed aan te doen deze boekenserie in deze vorm te brengen.

Er zijn vele onderwerpen waar men anders over zou kunnen denken. Deze serie bestaat onder andere uit onderwerpen als gezondheid, financiën, communicatieve vaardigheden, persoonlijke ontwikkeling.

We hebben deze serie zo vriendelijk mogelijk geprijsd om zo veel mogelijk lezers te bereiken.

De uitgever

**Anders
denken
over**

geld

**De lessen van
de instant
miljonair
Mark Fisher**

**ANDERS
DENKEN
SERIE**

ANDERS DENKEN SERIE

De lessen van de instantmiljonair

Oorspronkelijke titel: The Instant Millionaire; A tale of wisdom and wealth
Oorspronkelijke uitgever: New World Library, San Rafael, California, USA

© 1989 Mark Fisher

First published: Golden Globe Publishing represented by
Cathy Miller Foreign Rights Agency, London, England.

All rights reserved, including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze
dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Copyright © 2010 voor deze uitgave:

Belfra Publishers for Success BV, The Netherlands

www.succesboeken.nl

email: info@succesboeken.nl

Vertaling: A.C. Swierenga

Redactie: Succesboeken.nl

Eerder uitgegeven door Panta Rhei, 2005

ISBN: 9789079872176

NUR: 780

Trefw.: economie, bedrijf algemeen,
persoonlijke en financiële ontwikkeling, psychologie, succes

Deze uitgave is ontwikkeld om u te voorzien van competente en betrouwbare
informatie omtrent het onderwerp dat behandeld wordt.

Echter, de schrijver en uitgever laten zich niet in met juridische,
financiële of andere professionele adviezen.

Wetten en gebruiken verschillen van land tot land.

De schrijver en uitgever kunnen geen verantwoordelijkheid nemen
voor het gebruik en de toepassing van de inhoud van dit boek.

Met alle respect heb ik de vrijheid genomen u te tutoyeren.

Dit boek is in de mannelijke vorm geschreven.

Uliteraard heb ik respect en bewondering

voor de vrouwelijke lezer van dit boek.

De auteur

INHOUD

Voorwoord van de uitgever	XI
Hoofdstuk 1	
Waarin de jongeman een rijk familielid om raad vraagt	1
Hoofdstuk 2	
Waarin de jongeman een tuinman op leeftijd ontmoet	7
Hoofdstuk 3	
Waarin de jongeman leert een kans met beide handen aan te grijpen en risico's te nemen	15
Hoofdstuk 4	
Waarin de jongeman merkt dat hij opgesloten zit	25
Hoofdstuk 5	
Waarin de jongeman leert vertrouwen te hebben	29

Hoofdstuk 6	
Waarin de jongeman leert zich op een doel te richten	33
Hoofdstuk 7	
Waarin de jongeman de waarde van het zelfbeeld leert kennen	39
Hoofdstuk 8	
Waarin de jongeman de macht van het woord ontdekt	47
Hoofdstuk 9	
Waarin de jongeman voor het eerst het hart van de roos te zien krijgt	55
Hoofdstuk 10	
Waarin de jongeman leert meester te worden over zijn onbewuste	59
Hoofdstuk 11	
Waarin de jongeman en zijn mentor een gesprek voeren over bedragen en formules	65

Hoofdstuk 12	
Waarin de jongeman iets leert over leven en geluk	75
Hoofdstuk 13	
Waarin de jongeman zijn verlangens leert uitspreken	87
Hoofdstuk 14	
Waarin de jongeman de geheimen van de rozentuin ontdekt	93
Hoofdstuk 15	
Waarin de jonge en de oude man ieder hun eigen weg gaan	107
Epiloog	111

Voorwoord van de uitgever

Elk tijdperk heeft behoefte aan zijn eigen verhalen, met name aan verhalen die, zoals de Webster het stelt, ‘een nuttige waarheid verkondigen’. Dit is een sterke, oorspronkelijke vertelling, een verhaal dat een van de nuttigste waarheden onthult, namelijk, dat financiële voorspoed en een vervulling schenkend leven dat op de juiste manier wordt geleid voor ieder van ons zijn weggelegd, mits we de grondbeginselen van succes begrijpen en deze *in praktijk* brengen.

Een vertelling is misschien wel de meest geëigende vorm om deze waarheden tot uitdrukking te brengen, want in de kinderlijke eenvoud van een vertelling maken we direct contact met de kinderlijke eenvoud van ons onbewuste en kunnen we een groot aantal positieve veranderingen in ons leven bewerkstelligen.

Wij zijn er trots op dat wij dit boek in de Verenigde Staten mochten uitgeven. Het is al gepubliceerd in tientallen andere landen, waaronder de meeste landen van West-Europa, Japan, China, Mexico en Brazilië. De schrijver is echt een miljonair, ‘he walks his talk’ – brengt wat hij zegt in praktijk – en je moet zijn vertelling vooral niet te licht nemen.

Dit is een boek dat je moet lezen, herlezen, bestuderen en *in praktijk* brengen.

Het is een briljant onder woorden gebracht verhaal dat je leven op vele manieren kan verrijken en sommige daarvan geven veel meer voldoening en zijn veel meer waard dan materiële rijkdom.

Mark Allen, uitgever
New World Library, California, USA

HOOFDSTUK 1

Waarin de jongeman een rijk familielid om raad vraagt

Er was eens een intelligente jongeman die graag rijk wilde worden. Hij had – dat viel niet te ontkennen – de nodige teleurstellingen en tegenslagen te verwerken gekregen, maar hij geloofde nog steeds in zijn gelukkige gesternte.

Hij wachtte geduldig op de dag dat het geluk hem zou toelachen en werkte intussen op een klein reclamebureau als assistent van de man die de contacten met de vaste klanten onderhield. Hij werd onderbetaald en had al een tijdje geen plezier meer in zijn werk. Zijn hart was er niet meer bij.

Hij droomde ervan iets anders te gaan doen. Zou hij een roman gaan schrijven waardoor hij rijk en beroemd zou worden en die voorgoed een eind aan zijn financiële sores zou maken? Maar was dat wel haalbaar? Had hij wel genoeg talent en ervaring om een bestseller te schrijven of zouden de bladzijden bol staan van het warrige

en mismoedige gezeur over zijn innerlijke misère?
Zijn baan was nu al meer dan een jaar een dagelijks terugkerende nachtmerrie voor hem. Zijn baas bracht het grootste deel van de ochtend door met het lezen van de krant en het schrijven van memo's vóór hij zich te buiten ging aan een lunch die drie uur in beslag nam. Hij veranderde ook voortdurend van mening en gaf tegenstrijdige bevelen.

Maar het lag niet alleen aan zijn baas – hij was omringd door collega's die het ook niet meer zagen zitten. Het was net of ze geen enkel gevoel voor visie meer hadden, of ze eigenlijk het bijltje er al bij neer hadden gegooid. Hij durfde geen van hen te vertellen over zijn fantasie om alles op te geven en schrijver te worden. Dat zou voor hen gewoon te gek voor woorden zijn. Als hij aan het werk was, voelde hij zich vaak volkomen afgesneden van de wereld, alsof hij zich bevond in een vreemd land waarvan hij de taal niet sprak.

Hij vroeg zich elke maandag af hoe hij het in vredesnaam nog een week op kantoor zou uithouden. Hij voelde zich totaal niet betrokken bij de stapels papieren op zijn bureau, bij de behoeften van klanten die met veel bombarie hun sigaretten, hun auto's of hun bier aan de man wilden brengen ...

Hij had een half jaar geleden al een ontslagbrief geschreven en was wel tien keer met die brief, die brandde in zijn binnenzak, het kantoor van zijn baas binnengestapt, maar op de een of andere manier had hij hem nooit durven overleggen. Gek, drie of vier jaar geleden zou hij geen moment geaarzeld hebben, maar nu was het net of hij niet

wist wat hij moest. Het was net of hij ergens door werd tegengehouden – of was het gewoon lafheid? Het leek net of hij het lef niet meer had dat er vroeger altijd voor had gezorgd dat hij kreeg wat hij wenste.

Hij bleef wachten tot de tijd rijp was en verzoon allerlei excuses om vooral niets te hoeven doen, terwijl hij zich afvroeg of het er ooit van zou komen. Was hij een onverbeterlijke dagdromer geworden?

Kwam dat verlamme gevoel voort uit het feit dat hij tot over zijn oren in de schulden zat? Of kwam het gewoon doordat hij oud begon te worden, een proces dat onverbiddelijk inzet als we onze visie op de toekomst opgeven?

Op een dag, toen hij zich ontzettend gefrustreerd voelde, bedacht hij opeens dat hij wel eens een bezoek kon brengen aan zijn oom die miljonair was. Misschien kon die hem wat advies geven, of beter nog, wat geld.

Zijn oom, een vriendelijke, warme persoonlijkheid, wilde hem meteen ontvangen. Hij weigerde echter om hem geld te lenen, want daarmee – dat zei hij met zoveel woorden – zou hij hem geen dienst bewijzen.

“Hoe oud ben je nu?”, vroeg zijn oom nadat hij het sombere verhaal had aangehoord.

“Tweeëndertig”, fluisterde de jongeman bedeesd.

“Wist je dat John Paul Getty op z'n drieëntwintigste zijn eerste miljoen al gemaakt had? En dat ik toen ik zo oud was als jij al een half miljoen binnen had? Hoe komt het in vredesnaam dat jij je op jouw

leeftijd gedwongen ziet geld te lenen?”

“Geen flauw idee. Ik werk me uit de naad, soms meer dan vijftig uur per week ...”

“Denk je nou echt dat je rijk wordt door keihard te werken?”

“Tja ... die indruk heb ik tenminste gekregen.”

“Hoeveel verdien jij per jaar? \$ 25.000?”

“Zo om en nabij”, antwoordde de jongeman.

“Denk je dat iemand die \$ 250.000 per jaar verdient tien keer zo lang werkt als jij? Natuurlijk niet! Als zo iemand dus tien keer zoveel verdient als jij zonder dat hij er langer voor werkt, kan het niet anders of hij pakt de dingen heel anders aan. Hij heeft een geheim waarvan jij niet op de hoogte bent.”

“Tja, dat moet haast wel.”

“Gelukkig begrijp je dat tenminste. De meeste mensen snappen zelfs dat niet. Ze hebben het veel te druk met de kost verdienen om erbij stil te staan hoe ze van hun geldproblemen af zouden kunnen komen. De meeste besteden er nog geen uur aan om uit te dokteren hoe ze rijk zouden kunnen worden en waarom hun dat nooit gelukt is.”

De jongeman moest toegeven dat hij, ondanks zijn vurige ambitie en zijn droom om een fortuin bijeen te garen, nooit de tijd had genomen echt over de situatie waarin hij verkeerde na te denken. Alles scheen hem daarvan af te leiden en alles verhinderde dat hij iets dat kennelijk van fundamenteel belang was onder de loep nam.

De oom van de jongeman bleef een poosje in gedachten verzonken zitten en begon toen te glimlachen.

“Ik heb besloten je te helpen. Ik stuur je naar de man die mij heeft geholpen om rijk te worden. Ze noemen hem de instantmiljonair. Ooit van hem gehoord?”

“Nee, nooit”, antwoordde de jongeman.

“Hij heeft die naam gekozen omdat hij, naar eigen zeggen, van het ene moment op het andere miljonair werd toen tot hem was doorgedrongen hoe je een fortuin moet maken. Volgens hem kan hij iedereen helpen op slag miljonair te worden, of daar tenminste de juiste mentaliteit voor te krijgen.”

Zijn oom wendde zich naar een grote kaart die aan de muur hing en wees op een klein, enigszins afgelegen stadje.

“Ben je daar ooit geweest?”

“Nee.”

“Waarom probeer je het niet? Ga hem opzoeken. Misschien vertelt hij je zijn geheim wel. Hij woont in een fantastisch huis, veruit het mooiste in het hele stadje. Je kunt het niet missen.”

“Waarom vertelt u me het geheim zelf niet? Dan kan ik me de moeite besparen.”

“Gewoon omdat ik daar het recht niet toe heb. Toen de instantmiljonair me zijn geheim toevertrouwde, liet hij me als eerste plechtig beloven dat ik het nooit aan iemand zou vertellen, maar dat ik wel mensen naar hem mocht doorverwijzen.”

Het kwam de jongeman allemaal nogal buitenissig en tamelijk ingewikkeld over, maar zijn nieuwsgierigheid was gewekt.

“Weet u zeker dat u me er helemaal niets over kunt vertellen?”

“Honderd procent zeker. Het enige wat ik kan doen is je bij de instantmiljonair aanbevelen.”

De oom van de jongeman haalde een blad fraai schrijfpapier uit een la van zijn massief houten bureau, pakte zijn pen en krabbelde haastig enkele regels neer. Hij vouwde het blad dubbel, deed het in een envelop en overhandigde die aan zijn neef.

“Hier is je introductie”, zei hij, “en hier heb je het adres van de miljonair. En dan nog iets. Beloof me dat je deze brief niet zult lezen. Mocht je hem ondanks het feit dat ik je gewaarschuwd heb toch openmaken en je wilt je eigen glazen niet ingooien, doe dan net of je van niets weet. Maar hoe kun je ongedaan maken wat al in gang is gezet?”

De jongeman had geen flauw idee waar zijn oom het over had, maar hij beloofde het. Zijn oom was altijd al een beetje zonderling geweest en hij bewees hem tenslotte een dienst. Hij besloot dus hier niet verder op in te gaan. Hij bedankte zijn oom hartelijk en vertrok.

HOOFDSTUK 2

Waarin de jongeman een tuinman op leeftijd ontmoet

De jongeman reed als een pijl uit de boog naar het stadje van de instantmiljonair. Er spookte van alles door zijn hoofd. Zou het moeilijk zijn om die man te ontmoeten? Zou hij hem – hij was tenslotte een onaangekondigde bezoeker – wel willen ontvangen? Zou hij hem zijn geheime methode om rijk te worden wel willen onthullen?

Toen hij vlak bij het huis van de miljonair was, werd hij overvallen door een onbedwingbare nieuwsgierigheid en maakte hij ondanks de waarschuwing van zijn oom de aanbevelingsbrief open. Hij kreeg de schok van zijn leven. Zijn hart ging als een razende te keer en het klamme zweet brak hem uit. Had zijn oom een fout gemaakt of leverde hij hem een streek – de zogenaamde ‘brief’ was niet meer dan een blanco blad!

Hij stond nu bij de poort van het huis van de miljonair en zag een

bewaker staan. Die had een uitgestreken gezicht en zag er even ontoegankelijk uit als het omheinde fort dat hij bewaakte.

“Wat kan ik voor u doen?”, vroeg de bewaker afgemeten.

“Ik zou de instantmiljonair graag spreken.”

“Hebt u een afspraak?”

“Nee, maar ...”

“Hebt u dan misschien een aanbevelingsbrief?”

De jongeman trok de brief half uit zijn zak en stopte hem toen snel weer terug.

“Zou ik die brief misschien even mogen zien?”, drong de bewaker aan.

De jongeman herinnerde zich wat zijn oom gezegd had: “Als je de brief toch openmaakt, doe dan net of je nergens van weet.”

Hij overhandigde de bewaker de brief die hem ‘doorlas’. Hij vertrok geen spier.

“Uitstekend”, zei hij en gaf de jongeman de brief terug. “Komt u verder.”

De bewaker liet hem zien waar hij zijn auto kon parkeren en bracht hem toen naar de voordeur van het luxueuze huis van de miljonair, dat gebouwd was in Tudor-stijl, die fraaie Engelse bouwstijl uit de zestiende eeuw met zijn decoratieve Renaissance-elementen, spitsbogen en rijk geornamenteerde schoorstenen. De deur werd geopend door een onberispelijk geklede butler.

“Waarmee kan ik u van dienst zijn?”, vroeg deze.

“Ik zou de instantmiljonair graag willen spreken.”

“Hij kan u op dit moment niet ontvangen, maar u kunt op hem wachten in de tuin.”

De butler bracht de jongeman naar de ingang van de tuin.

In het midden ervan lag een vijver te glinsteren. Hij liep de tuin door, bewonderde de prachtige bloemen, struiken en bomen en kreeg toen een tuinman in het oog die over een rozenstruik gebogen stond. Hij was beslist ver in de zeventig of misschien al in de tachtig en droeg een strohoed met een brede rand die zijn ogen verborg.

Toen de jongeman dichtbij kwam, onderbrak de tuinman zijn werk en verwelkomde hem met een glimlach. Hij had hele, heldere, vrolijke, blauwe ogen.

“Waar kom je voor?”, vroeg hij op warme, vriendelijke toon.

“Ik wil de instantmiljonair graag ontmoeten.”

“Juist, ja. En waarom, als ik vragen mag?”

“Nou, ik ... ik wou hem gewoon om raad vragen ...”

De tuinman wilde weer verder gaan met zijn rozen, maar bedacht zich.

“Je hebt zeker niet toevallig \$ 10 bij je?”

“\$ 10?”, zei de jongeman en kreeg een kleur. “Tja, niet om het een of ander, maar dat is het laatste wat ik op zak heb.”

“Perfect. Dat is alles wat ik nodig heb.”

De tuinman zag er heel waardig en beminnelijk uit. Er ging iets buitengewoon charmants van hem uit.

“Ik zou ze u graag geven”, antwoordde de jongeman, “maar het probleem is dat ik dan geen geld meer heb voor de terugweg.”

“Wil je dan vandaag nog terug?”

“Nou, nee ... ik bedoel, ik zou het niet weten”, zei de jongeman, nogal in de war.

“Ik wil eigenlijk niet vertrekken voordat ik de instantmiljonair heb gesproken.”

“Maar als je dat geld vandaag niet nodig hebt, waarom wil je me dat dan niet lenen? Je hebt het morgen misschien helemaal niet meer nodig. Wie weet ben je dan wel miljonair.”

Dit klonk de jongeman niet erg logisch in de oren, maar toch gaf hij de tuinman het geld. Deze glimlachte.

“De meeste mensen zijn bang om ergens om te vragen en doen ze het uiteindelijk toch, dan dringen ze niet genoeg aan. Daar zit hem de fout.”

Op dat moment kwam de butler de tuin in en richtte zich respectvol tot de oude man.

“Kunt u me alstublieft \$ 10 geven, meneer? De kok vertrekt vandaag en staat erop uitbetaald te worden. Ik kom net \$ 10 tekort.”

De tuinman stak zijn hand in zijn uitpuilende broekzak en haalde er een grote rol bankbiljetten uit. Hij moest wel een paar duizend dollar op zak hebben, want de jongeman zag niets anders dan briefjes van honderd, op zijn briefje van tien na dat bovenop lag. De tuinman pakte het bankbiljet dat hij net van de jongeman had geleend en gaf dat aan de butler. Deze bedankte hem, maakte een onderdanige buiging en verdween met bekwame spoed weer in het huis.

De jongeman was woest. Hoe haalde de tuinman het in zijn hoofd hem zijn laatste \$ 10 te ontfutselen als hij zijn zakken vol had met

meer geld dan hij ooit bij elkaar had gezien?

“Waarom vroeg u mij om \$ 10?”, zei hij, terwijl hij uit alle macht probeerde zijn woede te onderdrukken.

“U had het helemaal niet nodig!”

“Natuurlijk wel. Ik heb geen briefjes van tien”, zei de tuinman, terwijl hij met zijn duim door het dikke pak bankbiljetten ging. “Je denkt toch zeker niet dat ik hem een briefje van honderd zou geven?”

“Waarom hebt u in vredesnaam zoveel geld op zak?”

“Dat is mijn zakgeld”, antwoordde de tuinman. “Ik heb altijd \$ 25.000 bij me voor noodgevallen.”

“\$ 25.000?”, stamelde de jongeman verbijsterd.

Opeens ging hem een licht op – de overbeleefde butler, die ongehooflijke hoeveelheid geld ...

“U bent de instantmiljonair!”

“Nog wel”, antwoordde de tuinman. “Ik ben blij dat je gekomen bent. Maar vertel me eens, hoe komt het dat je nog niet rijk bent? Heb je je dat ooit in alle ernst afgevraagd?”

“Nee, niet echt.”

“Nou, begin daar dan maar eens mee. Zeg maar gewoon hardop wat er in je opkomt. Ik zal proberen je gedachtegang te volgen.”

De jongeman deed een paar zwakke pogingen en gaf het toen op. “Ik zie het al”, zei de miljonair. “Je bent niet gewend om hardop te denken. Wist je dat er massa’s jonge mensen van jouw leeftijd zijn die het al helemaal gemaakt hebben? Sommigen zijn zelfs miljonair. Anderen staan op het punt hun eerste miljoen in de wacht

te slepen. Wist je dat Aristoteles Onassis toen hij op z'n zesentwintigste vertrok naar Engeland, waar hij zijn scheepvaartimperium wilde opbouwen, al \$ 500.000 op de bank had staan?"

"Op z'n zesentwintigste?"

"Dat klopt. En toen hij begon, had hij slechts een paar honderd dollar op z'n naam staan. Hij was niet afgestudeerd aan de universiteit en hij had geen suikeroompjes.

Maar nu is het tijd om aan tafel te gaan. Eet je een hapje mee?"

"Dank u, heel graag."

De jongeman volgde de miljonair, die ondanks zijn leeftijd nog steeds heel kras en bijzonder goed ter been was, naar binnen. Ze betraden de eetzaal, waar de tafel al gedekt stond voor twee.

"Neem plaats."

De miljonair wees naar het hoofd van de tafel, de plek die gewoonlijk bestemd is voor de gastheer. Hij ging rechts van zijn jonge gast zitten vlak voor een prachtige zandloper waarin het motto *Tijd is geld* gegraveerd stond.

De butler kwam binnen met een fles wijn en vulde hun glazen.

"Op je eerste miljoen", zei de miljonair terwijl hij het glas hief.

Hij nam een slokje – meer dronk hij die avond niet – en at maar een paar hapjes van een heerlijke moot zalm.

"Houd je van je werk?", vroeg de miljonair aan de jongeman.

"Ik dacht van wel. De situatie op kantoor ligt alleen een beetje moeilijk."

"Je moet absoluut positief staan tegenover het beroep dat je kiest.

Alle miljonairs die ik gekend heb – en ik heb er in de loop der jaren aardig wat ontmoet – hielden van wat ze deden. Voor hen was hun werk bijna zo iets als vrijetijdsbesteding, net zo leuk als een hobby. Vandaar dat de meeste rijken zelden vakantie nemen. Hun werk is immers hun lust en hun leven! Vandaar dat ze, zelfs wanneer ze meer-voudig miljonair zijn, gewoon doorgaan met werken. Maar ook al is het een absolute must dat je aardigheid hebt aan je werk, voldoende is dat niet. Om rijk te worden moet je de geheimen van rijkdom kennen. Geloof je echt dat die geheimen bestaan?"

"Jazeker."

"Mooi zo. Dat is de eerste stap. De meeste mensen geloven niet dat er zo iets bestaat als een geheim dat je rijk kan maken. Ze geloven niet eens dat ze rijk kunnen worden. En daar hebben ze uiteraard gelijk in. Wie niet denkt dat hij rijk kan worden, wordt het ook zelden. Je moet er om te beginnen in geloven en er dan met hart en ziel naar verlangen. De meeste mensen zijn niet bereid die geheimen te aanvaarden, zelfs niet als die hun in simpele bewoordingen meegedeeld worden. Hun grootste handicap is hun gebrek aan verbeeldingskracht. Vandaar dat het ware geheim van rijkdom het beste bewaarde geheim ter wereld is.

Het is net zo iets als met de ontvreemde brief in het verhaal van Edgar Allan Poe", vervolgde de miljonair. "Ken je dat verhaal? Het gaat over een brief waarnaar de politie op zoek is en die ze niet kan vinden omdat hij niet verstopt is, maar zich gewoon in het volle zicht

op de minst voor de hand liggende plek bevindt!
Ze kunnen die brief niet vinden door hun gebrek aan verbeeldingskracht en hun vooringenomenheid. Ze verwachten niet dat de brief open en bloot in een briefrek steekt en dus zien ze hem over het hoofd.”

De jongeman hing aan zijn lippen. Hij brandde van verlangen om achter die geheimen te komen. Eén ding wist hij in elk geval zeker: zelfs als de miljonair niet echt een geheim bezat, was hij zonder meer een grootmeester in het neerzetten van een indrukwekkende scène.

HOOFDSTUK 3

Waarin de jongeman leert een kans met beide handen aan te grijpen en risico's te nemen

Welnu, hoeveel ben je bereid voor die geheimen over rijkdom te betalen?”

Die vraag overviel de jongeman volledig.

“Zelfs als ik *bereid was* daar geld voor neer te tellen, ik heb geen rooie cent.”

“Maar als je nu eens *wel* geld had, hoeveel zou je dan bereid zijn te betalen? Noem een bedrag, een willekeurig bedrag. Het eerste het beste dat je te binnen schiet.”

De jongeman kon de vraag nu met geen mogelijkheid meer omzeilen. De miljonair vroeg om een concreet antwoord.

“Ik zou het niet weten”, zei hij. “\$ 100 ...?”

De miljonair schoot in de lach.